

*„Možná máme všichni v sobě praskliny,
který se nedají spravit...
Jen z nich nechat svítit světlo.“*

Trigger warnings

Sebepoškozování, sebevražedné myšlenky,
dlouhodobá nemoc dítěte, toxické vztahy,
zneužívání návykových látek, zpoplatněná intimita,
úzkosti, disociace a depersonalizace, smrt

*

Tato kniha není pro každého.
Pokud máte pocit, že by Vám mohlo působit
psychickou nepohodu číst o jakémkoli z těchto témat,
zvažte prosím, zda se do knihy pustíte.

Poděkování

Chtěla bych z celého srdce poděkovat svým beta čtenářkám Janči, Niki, Juli a Jiřince. Holky, děkuji, že jste s Elim jeho příběh prožily, i když to bolelo a pomohly ho vyladit.

Bez Vás by tato kniha nebyla tím, čím je.

Děkuji.

Veškerý honorář z prodeje této knihy bude autorkou věnován nadačnímu fondu Pink Bubble, který pomáhá plnit sny dětí a mladých lidí, bojujících s onkologickým onemocněním.

Věnování

*Všem těm, kteří nikdy nepřestali věřit, snít a bojovat,
i když už sami nemají kde brát.*

ÚVOD

Zařvi, Eliyasi

Návštěva u Lasseho v garáži byla super cool, teda až na fakt, že jsem během ní měl hned několikrát sto chutí skočit šipku rovnou do kanálu...

„Tak ukaž co je v tobě,“ vyzval mě potom, co jsme tak trochu pokecali a zlehka popili v tý zažloutlými plakáty olepený kryptě.

Vytáh jsem teda slavnostně z pouzdra svoji basovku. Byl jsem tak nervózní, že se mi třásly ruce, ale nechápal jsem proč... *Vždyť tohle není žádněj profesor hudební výchovy ani nic podobnýho, tak proč jsem před ním vyklepanej jak ratlík?!*

Jenže věděl jsem, že se tak strašně moc upínám na představu kapely, na to, aby se mnou hrál právě on, že mě to paradoxně drží v šachu.

Prsty se mi třásly tolik, že jsem nebyl skoro schopnej střídat akordy.

Řek mi, ať zahraju pro začátek něco od *Nirvany*, což je úplně směšně jednoduchý a za normálních okolností bych to zandal i se zavřenýma očima.

Ale teď to jaksi nešlo. Házel jsem jeden fail za druhým...

Cejtil jsem se trapně, že jsem před ním vůbec kdy něco o nějaký kapele mlel... Možná to zní jako výmluva, ale taky mi myšlenky v jednom kuse utíkaly k Alexovi a prostě... Nedokázal jsem se soustředit.

Zkráceně, totálně jsem to posral.

„Kámo, tohle ještě na kapelu není,“ oznámil mi upřímně po mém mistrovským výkonu a poškrábal se na krku. „Mrzí mě to.“ Nedokázal jsem zakrýt zklamání. „Já vím, Lasse... Sorry, že jsem otravoval.“ Odložil jsem kytaru a zadíval se do jeho šedozelených očí. V rozpacích jsem se pousmál.

Chvíli na mě jen tak zíral a pak se mu tvář rozjasnila úsměvem. „Umíš zpívat, Eliyasi?“

Vyděšeně jsem se zasmál: „Já...? Zpívat? Ne.“

„Fakt ne? Víš, už jen když mluvíš, máš hrozně zajímavou barvu hlasu. Takovou jako... drsnou, zastřenou, ale zároveň plnou. Vážně jsi nikdy nezkoušel zpívat?“

„No... Popravdě si občas zpívám v koupelně, když z ní potřebuju vyhnat pavouky, ale... Ne, fakt by mě nikdy nenapadlo, že bych...“

„Navíc hodně dobře vypadáš,“ skočil mi do řeči. „Ty to o sobě možná ani nevíš, ale máš charisma. A to je extrémně důležitý.“ Netušil jsem, co si o tom myslet. Vždycky jsem měl dojem, že jsem obyčejnej. Že by se mnou nikdo neměl ztrácet čas. Že jsem jako každéj druhej nezajímavěj sedmnáctiletý kluk.

Ten člověk mě dostával do větších a větších rozpaků...

Nahodil jsem zmatenej úsměv a trochu zamrkal. „Hele, já... Víš co, je to totálně cool, já tohle naprosto podporuju a tak, ale prosím tě... Ty jsi gay?“

Lasse překvapeně nadzvedl obočí, načež se rozesmál. „Ne... Ne, nejsem gay, ty blázne, jen mám oči! Sorry, jestli jsem působil, že tě chci sbalit...“

Polkl jsem naprázdno, křečovitej úsměv pořád ne a ne zmizet z mýho „charismatického“ obličej.

„Zařvi, Eliyasi,“ pobídl mě.

Sjel jsem ho nevěřícím pohledem. „Ne...“

Lasse převrátil oči. „No tak dělej, nestyd' se.“

„Proč?“

„Tak... Chci to slyšet.“

Nakrčil jsem obočí. „Seš si jistej, že nejsi gay?“

Lasse se rozesmál. „Nech těch keců a řvi!“

Začal jsem si připadat jak v blázinci. „Dobře... Jak si přeješ.“ Odkáslal jsem si, zavřel jsem oči, nadechl se a zatnul břišáky. Vydal jsem ze sebe nejhlasitější zvuk, jakej jsem v té chvíli zvládl.

Otevřel jsem oči.

A on na mě hleděl s obdivem. „To bylo... skvělý! Totálně mrazivý! Říkal jsem, že máš dobrej hlas. Jaká je tvoje nejoblíbenější písnička?“ zeptal se a nahodil si kytaru, kterou hned zapl do komba opodál.

„*No More Tears*,“ vyhrkl jsem bez přemejšlení.

Lasse se spokojeně usmál a hned začal hrát na kytaru počáteční tóny. „Zpívej,“ pobídl mě a pohodil ke mně bradou.

Vidina, že můj sen ohledně kapely možná nakonec není úplně ztracenej, mě nakopla... A já jsem prostě začal zpívat svůj oblíbenej Ozzyho song.

Zpíval jsem se zavřenejma očima a úsměvem na rtech, pokyvoval jsem hlavou do rytmu a celej se u toho kroutil, prostě úplně jsem se do toho vžíval a vtom Lasse najednou přestal.

Zamrkal jsem a podíval se na něj, co to má jako znamenat.

„To bylo na někoho tvýho kalibru až příliš lehký. Znáš *Doomed Users* od *Deftones*?“

„No dovol?“ *To si jako vážně myslí, že neznám Deftones...?*

„Pojďme,“ řek a začal hrát.

A já začal zpívat.

A popravdě... I tohle jsem si docela dával. Víím o sobě, že mám silný hlasivky. Sice jsem netušil, jestli ho vůbec provádím

správně, ale metalovej scream mi nikdy nedělal nejmenší problém... Přesto mě v životě nenapadalo, že bych někdy mohl být zpěvákem. Pro tuhle úlohu v kapele jsem přece jenom až moc velké introvert.

Jenže Lasse byl jinýho názoru.

„Fajn... Takže zatím jsme dva. Zpěvák a kytarista. Teď stačí sehnat basáka a bubeníka... A můžem to rozjet,“ usmál se.

„Kámo...,“ vydechl jsem. „Nechci být zpěvák.“

Lasse se rozesmál: „Tak to máš smůlu... Seš dobrej a na nic jinýho bohužel nemáš talent.“

„Čuráku,“ řekl jsem a on mi s úsměvem ukázal fákáče...

...A mě přesně v tu chvíli ovládl silnej pocit, že nám to bude klapat.

Přesto jsem ale byl někde uvnitř nasranej, že nemůžu hrát na svoji baskytaru... Všechny ty hodiny dřiny se rázem ocitly v hajzlu.

Ještě ten večer za mnou přijela Nika, protože se nade mnou slitovala, aby mi pomohla s jedním posraným projektem do matiky... Zavřeli jsme se do pokoje a rozbalili si na postel ty depresivní lejstra.

Jenže já se na to vůbec nemohl soustředit. Hned jsem na ni musel vybalit, co se stalo.

„Mám kvůli Lassemu totální krizi identity, protože teď už vůbec netuším, co vlastně jsem!“ uzavřel jsem to nasraně. „Kytarista nejsem, basák podle něho taky ne a prej jediný, co mi sedí, je zpěv!“

Nika se zasmála: „Zazpívej mi něco, Eli... Já to ráda posoudím.“

„Ani hovno!“ nakrčil jsem obočí. „Ty by ses mi smála, já už tě znám. Navíc mě kvůli tomu šulinovi doted' bolí v krku.“

„Kvůli šulinovi tě bolí v krku? Bože, co jste to tam prováděli...?“ vyprskla smíchy.

„Ty jsi fakt trubka, Nikoletto...“ Dlaní jsem si protřel obličej, zatímco ona se nepřestávala smát.

„Ale proč nemůžeš hrát na basovku? Nelíbilo se mu to nebo...“ Zadívala se na mě skoro až lítostivě.

Pokrčil jsem rameny. „Prej to prostě neumím,“ řek jsem a samotného mě až překvapil ten smutek v mém hlase.

„No tak se to doučíš, ne? To přece nemůže bejt tak těžký...“

Vzpomněl jsem si na hodiny a hodiny hraní, kdy mi po zádech stékal studený pot, mokré vlasy se mi lepily kolem obličeje, ruce mě bolely, stejně jako záda... Na ty nekonečné dny a noci, kdy jsem doslova krvácel pro hudbu...!

A vtom mě popadl vztek. Podíval jsem se do rohu pokoje na svoji baskytaru. Na její hmatník, kterej byl doted' od zaschlý krve, protože jsem byl línej ho vyčistit. Vstal jsem z postele, beze slova kytaru sebral ze stojanu a podal ji Nice: „Na... No tak na, vem si ji! Jsem fakt hrozně moc zvědavěj, za jak dlouho se na ni naučíš, když jsi tak chytrá!“

Nika na mě chvíli tak trochu nevěřicně zírala, ale pak zvedla koutky do pomalýho, zákeřnýho úsměvu.

„Oukej...“ Převzala ode mě basovku. „Ale chci ještě pouzdro. Naučím se na ni. Vypadnou ti oči z důlků, kamaráde,“ řekla až ďábelským hlasem a já se jen pobaveně rozesmál.

Fakt jsem zvědavěj, jestli se na ni naučí. Sice umí perfektně hrát na akustickou kytaru, jenže baskytara je přece jen něco jinýho.

Podle mě ji zastrčí někam do kouta a bude se na ni jen prášit... Ale rád budu příjemně překvapenej.

O několik měsíců později...

9. 9. 2018 První koncert

Takže náš první koncert byl... Whoaaa asi to ani nedokážu popsat...! Byl jsem tak nervózní... Skoro celou noc jsem nespál a uvažoval, že koncert zruším... Jenže takovej sráč fakt nejsem. Nemoh bych to klukům a nakonec ani sobě udělat.

A tak jsem stál v backstagei a uvažoval, jestli půjdu zvracet nebo se rovnou rozbřečím. Celej jsem se třásl. Ani cigára nepomáhaly. Ucejtil jsem ruku na svém rameni. Byl to Lasse.

„Eliyasi... No tak, nemůžeš tam přijít rozklepanej jako želé! „ Podával mi panáka vodky. Hned jsem ho do sebe s vděkem obrátil.

Věděl jsem, že v klubu je spousta lidí. Ještě jsem slyšel z pódia hrát předchozí kapelu, jenže zpěvák už měl takový ty loučící kecy... Měl jsem pocit, že se poseru.

Úzkostlivě jsem k Lassemu zvedl oči: „Co mám dělat, Lasse? Myslím, že se poseru,“ sdělil jsem mu svý aktuální rozpoložení. Blondák se rozesmál. „Ale neposereš se, kámo! Prostě tam teď naběhneš a ukážeš všem, kdo je kurva Eliyas Jørgensen...!“ povzbudivě mě bouchl do ramene tolik, až jsem se trochu zakymácel.

„Můžu ještě jednoho panáka?“ zeptal jsem se bezbarvým hlasem.

On však zakroutil hlavou. „Ne. Za chvílku začínáme. A ty nesmíš bejt ožralej.“

Chtěl jsem ještě dodat, že ze dvou panáků se rozhodně nemám šanci ožrat, ale to už u nás byli Magnus a Jesper. „Tak co, náš me-

talovej bože? Jsi ready?!" vyhrkl Jesper s úsměvem od ucha k uchu. Kytaru už měl na sobě. Nervózně jsem se usmál. Hrozně jsem jim záviděl, že jsou všichni tak uvolněný a v klidu... Jenže pro ně tenhle koncert rozhodně nebyl první. Pro ani jednoho z nich.

„A teď, dámy a pánové,“ uslyšel jsem z pódia hlas majitele klubu, když pomocí mikrofону přerušil všeobecný řev.

Kousl jsem se do vnitřku tváře.

„Přivítáme mezi sebou formaci, která sice zatím nemá jméno, není to ani kapela v pravém slova smyslu, zato skrývá jeden obrovský talent, který prostě musíte vidět...! A hlavně kurva slyšet! Jsou to Jesper a Magnus z Black Mud, Lasse z Angel's Dead a hlavně... Teprve sedmnáctiletý Eliyas Jørgensen, který sice vypadá nevinně, ale můžu vám slíbit, že z jeho hromového hlasu vám praskne hlava a... Taky koule a možná i vaječníky!!!“

I když mi bylo, jak mi bylo, vyprskl jsem smíchy. Zakryl jsem si tvář.

„Pojďme je pořádně přivítat, ať na svou premiéru jen tak nezapomenou...!“

Sálem se opět ozval řev a Jesper mě potáhl za předloktí.

Ani nevím jak jsem se ocitl na osvětleném pódiu, odkud vyvěral umělejší dým. Reflektory mi blikaly nad hlavou, jejich světlo mě bodalo do očí a řev neustával.

Zmateně jsem se porozhlídl po ostatních, který už byli připravený na svých místech.

Kluci začali hrát první tóny písně *Change* od *Deftones*.

Srdce mi prudce bušilo až v hlavě, když jsem vzal ze stojanu mikrák a zavřel oči. Pokusil jsem se maximálně soustředit, abych se přesně trefil do hudby.

A začal jsem zpívat. Hned po prvních slovech textu se v publiku ozval nadšený výkřik... A pak dokonce pištění nějakých holek.

Během zpěvu jsem se usmál a moje sebejistota pomalu začala stoupat... Uvnitř jsem ucítil zvláštní chvění. Stoupalo mi ve vlnách směrem z podbřišku do celého těla a s sebou neslo neuvěřitelnou horkost.

Měl jsem v sobě tolik adrenalinu a vzrušení, až se mi trochu točila hlava, rezonovalo to každou mou buňkou. Srdce mi po celou dobu divoce tlouklo v hrudi. Přesto jsem se snažil zůstat navenek naprosto klidnej.

Asi v půlce songu jsem si už připadal úplně uvolněnej. Horkost, kterou jsem měl v sobě, nikam nemizela. Všechno napětí ze mě opadlo a já se ocitl totálně ve svém živlu... Jako kdybych se na pódiu narodil. Jako kdybych se narodil proto, abych byl zpěvákem metalový kapely.

Odvážil jsem se podívat se do publika. Došlo mi, že očima hledám Niku.

Byla tam. Hned pod pódiem, usmívala se a oči jí zářily. Střetl jsem se s ní pohledem a úsměv jí vrátil... Bylo mi, jako kdyby mě na dálku objala.

Jakmile píseň skončila, sálem se ozval jekot, doprovázenej dlouhým potleskem. Slyšel jsem i její hlas.

Pousmál jsem se a hluboce se uklonil. Začínal jsem bejt zpocenej, vlasy mi všude lítaly a lepily se mi z boku tváře... A to byl teprve začátek.

Hráli jsme další a další songy... Fanoušci byli nadšený. Uprostřed *Wait And Bleed* od *Slipknot* jsem začal máchat vlasy a pobíhat po pódiu, zatímco jejich křik neustával...

Připadal jsem si jak rocková hvězda těžkýho kalibru. Napětí se pomalu stupňovalo a pak se zlomilo do výbuchu energie. Dostával jsem se do tempa, oči zapálený, když najednou jsem doslova v letu zakopl o zkurvenou kabeláž!

Udělal jsem rychlou, neplánovanou piruetu a spadl na koleno. Zakroutil jsem hlavou a popadl mikrofon, ve tváři úplně rudej. S úsměvem jsem pokračoval jako by nic.

„Jo! To byla *Wait and Bleed*... Jen ne tak, jak jsem si to představoval!“ zahlásil jsem na konci písně a všichni vypukli v hlasitý smích a potlesk, i kluci z kapely se smáli...

Odehráli jsme deset písní, ke konci jsem už byl úplně vyřízenej. Bolely mě hlasivky, všude ze mě teklo... Ale byl jsem šťastnej, doslova se svým živlu.

Jako poslední jsme zahráli naši vlastní *Ashes In My Veins*. Byl to pro mě totálně emocionální zážitek. Skoro lepší jak orgasmus... Několika minutovej orgasmus s potleskem a řevem okolí na konci... Co chtít víc?

Už mi bylo takový vedro, že se to nedalo vydržet. Strhl jsem ze sebe propocený triko a mrskl s ním do publika... Holky hned začaly ječet a vrhat se po tom kusu látky... Přišlo mi to až vtipný. Každopádně musím objektivně říct, že ten koncert byl úspěšnej. Možná dokonce velmi úspěšnej. Na to, jaký jsem z toho měl bobky, jsme to fakt kurva zandali.

V zákulisí panovala naprostá euforie. Všichni na mě byli hrozně pyšný, jak jsem to zvládl. Plácali mě po holých zádech a smáli se. Cejtil jsem se trapně jen za to zakopnutí...

„Bylo všem jasný, že se jednalo o epickej taneční prvek a ne skoro smrt, že jo?“ koukl jsem po Lassem, zatímco jsem si oblíkal čistý triko.

„Samozřejmě!“ zasmál se a rukou mi rozcuchal zpocený vlasy. Zaksichtil jsem se.

Je fakt, že mi začíná vadit, jak se ke mně furt všichni chovají jako k dítěti. Jsou sice o dva, tři roky starší, ale to je k tomu neopравňuje... Asi s tím budu muset brzo něco udělat.

Šel jsem do klubu, abych se pozdravil s Nikou, ale najednou mi zastoupily cestu nějaký holky... Chtěly se se mnou vyfotit a podpisy.

Dost mě to zarazilo, ale souhlasil jsem. Byl zvláštní pocit dávat svůj první autogram... Cejtil jsem se tak důležitě. Věřím, že jich časem budou stovky, možná tisíce... Měl bych si podpis nacvičit.

U baru jsem našel Niku, jak pije Colu.

Hned se na mě usmála a objala mě. Pevně jsem ji stiskl.

„Eli... Ty seš sakra neuvěřitelný...! Jak je možný, že jsem doteď netušila, že kamarádím s takovou hvězdou?!“ smála se, ale já jsem byl v rozpacích.

„To... myslíš vážně?“ trochu jsem ji od sebe odtáhl. Měl jsem trochu pocit, že si ze mě dělá srandu...

Ale ona překvapeně nadzvedla obočí: „No jasně! Jak bych to asi jinak myslela?“ zasmála se.

Natáhl jsem se po její Cole. „Dej to sem, mám žízeň jak prase,“ zachraptěl jsem a celou ji do sebe obrátil.

Nika se zamračila.

„Koupím ti novou,“ zasmál jsem se a vtiskl jí pusku na čelo.

Pak jsem ztuhl. A ona taky. Jen na mě tak koukala.

Vůbec nevím, co mě to popadlo. Asi jsem byl v až moc velký euforii.

Přišli za námi Lasse, Jesper a Magnus a šli jsme si sednout za nějakýma jejich známýma ke stolu.

Kecali jsme, pili pivo a najednou se kolem nás zjevily nějaký holky.

S jednou jsem se bavil celkem intenzivně. Měla dlouhý černý vlasy, bledou pleť a na sobě růžovou mikinu s dírami.

„To tam máš schválně, nebo tě napadl vlkodlak?“ zeptal jsem se s úsměvem a jednou z děr prostrčil prst.

Holka se jen zasmála a trochu zčervenala.

„Líbil se ti koncert?“ chtěl jsem vědět a uvnitř ucejtil zvláštní chvění. „Dal jsem do toho všechno.“

„Hm... Taky bych ti dala všechno,“ řekla s přimhouřenýma očima. Odignoroval jsem to. „*Ashes In My Veins* je naše vlastní. Psal jsem hudbu i text. Cos na ni říkala?“ pousmál jsem se.

„To bylo fakt cool! Nejlepší bylo, jak sis při ní sundal triko,“ usmála se, bez ptaní si sedla ke mně na klín a objala mě kolem ramen.

Totálně mě to zaskočilo, ale sotva jsem stačil něco říct, přisála se mi ke krku.

Sklopil jsem řasy. Tak nějak jsem uvnitř rezignoval... Líbali jsme se. Tušil jsem, jak to asi skončí.

A taky to, že nejpozději zejtra toho budu litovat.

Zadívala se mi hluboko do očí a já jí. Vzala mě za ruku, prsty studený, ale já jsem uvnitř hořel.

Vstali jsme od stolu. Šel jsem za ní, ani nevím proč. Tělo bylo rychlejší než hlava.

Vešli jsme na dámský záchody, kde se v chodbičce tísnila spousta holek, ale nevěnovali jsme tomu pozornost. Smrdělo to tam jako pivo a kov.

Rozrazil jsem jedny z dveří a natiskl ji svým tělem ke zdi. Rozšířily se jí zornice. *Chce to...*, projelo mi hlavou. *Čeká to ode mě. A já jí to dám. Protože teď možná... Možná dám konečně někomu něco, co opravdu chce. Ne lásku. Ani blízkost a už vůbec ne své songy. Jen tělo a pár stupidních pohybů.*

„Jak se jmenuješ?“ vydechl jsem jí do ucha, oči zavřené, rty jsem se dotýkal její kůže na krku.

„Kirsten,“ řekla a rukou mi zajela do rozkroku. „Tohle jsem si představovala celej koncert.“ Stiskla mi ho přes kožený kalhoty.

„Chceš mě, Kirsten...“

Místo odpovědi mi rozepla poklopec. Otočil jsem ji a vytáhl tu její kraťoučkou minisukni. Přirazil jsem do ní tvrdě, jako kdybych tím chtěl vymlátit tu prázdnotu z nás obou.

Ale nezmizela. Ani u ní, ani u mě.

Lidi nám začali bušit na dveře, někdo otevřel a pak zase zabouchl...

Bylo mi to jedno. Nemyslel jsem, nic jsem necejtil.

A to mi stačilo.

Jakmile jsme vylezli, všichni v chodbičce začali výskat a tleskat... Připadal jsem si, že nejsem ve svém těle, úplně mimo.

A věděl jsem, že to není alkoholem.

Vrátili jsme ke stolu, v klubu bylo pořád stejný vedro a stejnej hluk... Sedl jsem si zpátky, napil se piva, který už zteplalo.

Nikdo se na nic neptal. Už jsem se těšil do sprchy, doufal jsem, že to ze mě všechno smyje.

Ten pocit, že jsem někomu zas dovolil si mě vzít, i když já sám nevěděl, jestli tam vůbec jsem.

V jednu chvíli jsem si všiml Niky naproti mně. Viděl jsem, že na mě kouká trochu smutně, ale v té chvíli jsem to neřešil...

Pak už si na nic moc nepamatuju. Jen na to, jak jdeme s Nikou nočními ulicemi Odense. A potom jak zvracím do křoví a ona mi drží vlasy.

A teď... mě prostě jen bolí ruka, protože tenhle zápis byl tak zkurveně dlouhej. Jinak necejtím nic.

Jsem na sebe pyšnej? Ano.

Jenže zároveň jsem ze sebe zklamanej.

Aspoň, že tentokrát znám její jméno. Dokonce jsme si vyměnili čísla.

Nevím... Rozhodně nemám v plánu ji kontaktovat. Nechci ji znova vidět. Nechápu, proč jsem jí své číslo dával. Vlastně... chápu. Chlast. Jednou mě zničí. Vím to. Vím to a zároveň mi to je podivným způsobem jedno.

Chci snad vztah s random holčkou z klubu? Ne, nechci. Chtěl jsem ji jen obtáhnout. A ona s tím přece musela počítat.

Nemohla snad čekat, že...

Ach jo. Vlastně si ani nevybavuju, jestli to bylo dobrý. Nemám žádný pocity. Všechny mi sebral alkohol, bez kterýho by se to nejspíš nikdy nestalo, stejně jako snad zatím žádnéj sex, kterej jsem doposud měl.

Zajímalo by mě, jaký to je, když to člověk někomu dělá z lásky. Myslím, že si to vůbec nedokážu představit. Nejspíš se ani nikdy nezvládnou zamilovat. Moje duše je až příliš temná pro něco krásnýho.

10. 9. 2018 Nemám ani kousek sebeúcty

Myslel jsem, že Nika bude z koncertu nadšená stejně jako já, ale ve škole se na mě tvářila divně. Mračila se a skoro se mnou nepromluvila kloudnýho slova. Mrzelo mě to.

„No tak, co je ti?“ zeptal jsem se jí o pauze a zkusil jí uhladit pramen vlasů za ucho, ale ona se ode mě nasraně odtáhla.

„Cikáně...“, nahodil jsem psí oči. „Provedl jsem něco?“

„Ne!“ vyhrkla a hodila po mně ohryzek jablka, který právě dojedla.

„Jdi si to zvednout, ale fofrem!“ ukázal jsem na zem v domnění, že u ní vyvolám nějakou reakci. Ale ona jen zúžila oči do tenkých čárek.

„Jak chceš,“ vydechl jsem a začal si chystat učebnice na příští hodinu. Přitom mi nepřestávalo vrtat hlavou, co jí zas přelítlo přes nos. Napadlo mě i to, že by jí mohlo vadit, že jsem po koncertě zmizel na hajzl s Kirsten, jenže...

Vždyť jsme přece kámoši. Nemůže na mě žárlit!

„Eli, nelíbí se mi, co děláš,“ vypadlo z ní konečně po hodině chemie.

Nechápavě jsem zamrkal a hodil po ní pohledem. „Co? Jak to myslíš?“ *Nelíbí se jí snad, že dělám hudbu nebo...*

„Nemůžeš sbalit holku na akci jen proto, aby sis na chvíli užil...“ vysypala na mě důležitě.

Konsternovaně jsem se zasmál. „Hele, nikoho jsem nebalil... Chtěla to,“ pohodil jsem rameny. Uvnitř jsem ucejtil, jak mi plíce prudce stáhla úzkost. *Niko... Rozebírej se mnou klidně všechno, ale... můj sexuální život fakt ne.*

Znovu mě sjela hnusným pohledem. „A to odteď jako polezeš do postele s každou, která o tebe jen trochu projeví zájem?“

„S nikým do postele nelezu,“ řek jsem nasraně. „V posteli jsem to v životě nedělal.“ *Bože, ať se stará o svůj a mě nechá být!*

„Nechytej mě za slovo, Eliyasi! Ty dobře víš, jak to myslím. To v sobě nemáš ani kousek sebeúcty?“

Usmál jsem se jedním koutkem. „Ne. Chceš mi snad nějakéj dodat?“

Nika převrátila oči. „S tebou to fakt nemá cenu! Myslím to dobře. Piješ, i když jsi slíbil, že nebudeš, kouříš a spíš s neznámýma holkama. Jak si asi myslíš, že tohle může dopadnout?“

„Chytím cihrozu jater, rakovinu plic a HIV. A víš co? Je mi to totálně u prdele. Život stejně stojí za hovno,“ oznámil jsem jí a zhoupal se na židli. V naší podnětný debatě jsem už nemínil pokračovat.

Co je jí sakra do toho?! Taky ji nebuzeruju za to, co dělá ve svém volném čase!

Vážně mě nasrala. Svět by byl tak krásný místo, kdyby se kurva každej staral sám o sebe.

„Eli...,“ vydechla nakonec smířlivě ke konci vyučování. „Mám o tebe jen starost.“

„Ubezpečuju tě, že zbytečně. Oceňuju tvoji snahu dosadit se do role mý mámy, ale buď si jistá, že svůj život zvládnou sám.“

Semkla rty a tupě se zadívala na lavici před sebou... A tím naše komunikace definitivně skončila.

Ted' ležím doma na gauči, píšu si tyhle zápisky a přemýšlím... Co když má Nika pravdu? Když ted' ležím tady a mlčím, všechno to zas vyleze na povrch.

Co když tím vším sám sebe vážně jenom ničím? A já se ničím, sám to vím.

Jenže... Kdybych s tím přestal... Nebyl by pak můj život už úplně prázdný?

Co by mi uvnitř zůstalo?

Jen bolest, kterou už nebudu mít jak přebít?

12. 9. 2018 In Metal We Trust

Dneska jsem nebyl ve škole, protože jsem po včerejšku nechtěl vidět Niku. Ráno jsem se tvářil, že tam jdu, ale místo vyúčtování jsme se flákali po městě s Mathiasem. Zalezli jsme do jedny zapadlý to hospody a dali si Colu. Skoro nikdo tam nebyl.

Akorát nějaká ženská s růžovými dredy, která zrovna dělala servírce tetování... Docela dost mě to zaujalo.

Nikdy předtím jsem nepřemejšlel, že bych chtěl kérku.

Ale teď jsem dostal okamžitéj nápad. Zadíval jsem se na svůj penál do školy, kterej jsem měl vytaženej na stole, protože jsme hráli karty a já potřeboval propisku.

Uvnitř penálu mám vlastní rukou precizně vyvedenej nápis, kterej říká: *in metal we trust*.

Po chvilce odhodlávání jsem vstal a došel k tý borce.

„Zdravím, chtěl bych tohle vytetovat,“ řek jsem sebejistě a strčil ji pod nos svůj penál.

Mathias se kdesi za mnou u stolu rozesmál, ale já si ho vůbec nevšímal.

Tatérka jen nadzvedla obočí a usmála se. „Máš vůbec prachy?“ „Samozřejmě.“

„Ale vždyť ti ještě ani nebylo osmnáct, ne?“

„Věk neříká nic o tom, jak dospělej člověk je,“ poučil jsem ji. Chvilí na mě jen tak s úsměvem koukala a pak si konečně prohlídla ten nápis v mém penále.

„Je to vlastně docela hezký... Kam to chceš?“

„Tam, kde to nejvíc bolí,“ nadzvedl jsem koutek do úsměvu.

„Dobře,“ mrkla na mě a vzala si ode mě penál, aby si motiv překreslila.

Vrátil jsem se ke stolu, odkud na mě Mathias hleděl s čelistí dole a v duchu se modlil, abych neskončil s kérkou na ptákovi nebo kolem řitního otvoru...

„Ty se fakt tady a teď chceš nechat tetovat...?“ zeptal se mě Mathias fascinovaně. Pohodil jsem rameny. „Jo. Proč ne?“ řek jsem ledabyle, přitom se mi žaludek stahoval nervozitou. *Jak moc to bude bolet... Co mi na to řekne máma... A táta... Ten mě zabije!!!* Představa, že mě za to táta zabije, mi však do duše paradoxně vlévala klid, hraničící s až opojným pocitem zadostiučinění.

„Tak pojd', brouku a sundej si triko,“ zavolala na mě tatérka od baru a já s vstal s určitou úlevou, že si nemusím svlíkat trenky... Lehl jsem si na bok na barovej pult a ona mi počmárala jedno žebro. Bylo to... Úžasný. Nádherná bolest. Za chvíli jsem byl zpocenej a možná se mi trošku chtělo brečet a trošku omdlít, ale podařilo se mi dostat se do koutku svý duše, kde jsem byl jen já sám. Samotná esence mýho bytí, všechny problémy světa zmizely. Cejtil jsem jen svoji podstatu a konejšivý, zářivý světlo, který mě beze zbytku pohlcovalo.

Jakmile s tetováním skončila, ocitl jsem se ve zvláštní euforii. Vysvětlovala mi, jak se teď o kérku starat, ale já ji sotva vnímal. Cejtil jsem se... Šťastně. A věděl jsem, že tohle rozhodně není naposled. Dala mi svoji vizitku, ani prachy nakonec nechtěla. Euforie pomalu mizela, jak se stmívalo. Zavibroval mi mobil a já si zase připomněl, že mě čeká běžnej svět. A v něm... Nika. Volala mi, jenže já fakt neměl náladu ani sílu ji poslouchat. Dokonce se chtěla stavit, což jsem rovnou zavrhl.

Určitě jsem strašně zvědavěj na to, jak mi bude před celou mojí rodinou promlouvat do duše a rozebírat mý chlastání a sexuální život... Típl jsem jí telefon a šel si zapálit do sklepa. A teď si tady při baterce píšu tenhle zápis.

Upřímně, je mi dost na nic z toho, jak se ke mně poslední dobou Nika chová. Místo aby mě podpořila v hudbě, pořád jen mele, jak jsem hroznej a jak se „ničím“. Kdyby mi aspoň sdělila něco, co nevím. Nepotřebuju přednášky. Potřebuju jen, aby mě prostě objala a řekla, že ať už se bude v mém životě dít cokoli, ona tady vždycky bude. Vždycky bude stát při mně. Že... Mě třeba má ráda a nikdy mě nenechá spadnout až na úplný dno.

Jenže já místo toho slyším jen výčitky, po kterých se cejtím ještě hůř.

19. 9. 2018 Červený autíčko

Dneska máma leží nemocná v posteli a táta je opět do večera v práci. Tove jela pryč s kámoškama, a tak s Alexem pojedu do nemocnice já. Dostane tam injekci do páteřního kanálu. Vezmem si taxíka. Určitě to zvládnem.

Tak už jsme doma. Uložil jsem Alexe a šel si do koupelny opláchnout obličej. Když jsem se na sebe podíval do zrcadla, měl jsem v očích slzy. Ale jen chvíli. Pak jsem si připomněl, že on potřebuje, abych byl klidnej.

V nemocnici se trochu bál a poplakával. Když ležel na boku na lehátku a čekal na ten vpich, přidřepal jsem si k němu, abych ho mohl držet za ruku.

„Neboj, kámo... Jestli budeš statečnej, a ty budeš, koupím ti to autíčko, na který jsi tak koukal v tý výloze. Platí? Teď se akorát nehejbej, klidně lež a oni všechno udělaj za tebe. Hm?“ Jemně jsem ho pohladil po čele.

Pokusil se usmát, ale to už do jeho páteře zajela jehla. Celej se zakabonil.

„No tak... Ššš... V autě ti pustím na mobilu *Tlapkovou patrolu*, chceš?“

„Ne...“, začal zase trochu brečet. Ale za chvíli to bylo za námi. Dostal obrázek a na doktorku se přes slzy usmál.

„Děkujem,“ řek jsem, vzal ho do náruče a šli jsme si sednout na chodbu.

„Bolí mě hlava a chce se mi spinkat,“ oznámil mi unaveně a natiskl se ke mně.

„Já vím,“ znovu jsem ho pohladil. „Tohle se může stát, ale bude to dobrý... Ta injekce ti pomůže, víš?“ slabě jsem se usmál.

Pomalů jsme vyšli z nemocnice, já ho pořád nesl a během toho jsem volal taxíka. Byl lehkejš jako pírko. Lehkost, která mě děsila.

Zašli jsme do hračkářství poblíž nemocnice, kde jsem mu koupil to autíčko, jak jsem slíbil.

Bylo krásný na jeho tváři opět vidět radostnej úsměv, když si vzal autíčko do ruky. Skoro mě to až dojalo.

„Eli?! To je to červený! Ty seš fakt nejlepšší!“ prohlásil šťastně, když jsme mířili k autu, který už na nás před nemocnicí čekalo.

„Ne... To ty seš nejlepšší,“ opravil jsem ho a usadil i s autíčkem dozadu.

„Můžu pustit *Black Sabbath*?“ zeptal jsem se řidiče. „On to miluje... A dneska si to zaslouží.“

Chlápek se usmál. „Bráška?“ pohodil hlavou směrem k Alexovi.

„Jo,“ řek jsem skoro až pyšně a našel na mobilu *Never Say Die*.

„Jste skvělý, kluci. Taky miluju *Black Sabbath*...“

Neubránil jsem se úsměvu.

Při loučení mě taxikář poplácal po rameni a ukázal mi palec nahoru.

Hodně to pro mě znamená.

Máma s tátou berou všechno, co kolem Alexe s Tove děláme, jako samozřejmost. Ne že by na tom záleželo, ale bylo by od nich hezký, kdyby to aspoň občas nějak ocenili.

Samozřejmě se o něj nestarám proto, aby mě někdo chválil. Ale dávalo by mi to sílu jít dál.

Jsem ale rád za Alexe, za každej jeho úsměv, za každý sousto, který sní, za každej náznak toho, že se cejtí líp. Miluju ho a on sám mi dává motivaci nic nevzdávat.

Udělal bych pro něho všechno a kdyby to šlo, klidně bych mu dal svoje zdraví. Reálně bych radši umřel, než aby se on trápil.